

A Fény monarchájához...

(Komjáthy Jenő tiszteletére)

Internalizált homálydémon
forr, pezseg pereg ki
tehetlen görcsben feszengő
karmain szorításának tébolyából

Mintha valamiféle nevenincs
végtelen, mocsárba húzó s lángba vető
erő pihené meg diadalt ülven
énekében legyőzött forral vértelen bosszút

Fegyvergarmadák s kízó,
tünékeny karmazsin-paloták
nevetésre sarkalló borzalmait vetítem
s vetem ki győzelemmel teljes magamból

Valótlan, mit céljaim megérintenének
Ködpázmák által szegélyezetten hullik belé
Mint hanyatló angyalszárnyaktól övezett kristálycsepp
Belé, egyre csak, mindig csak belé a kongó létezésbe

Pusztítok, mert teremtésnek hatalmas hevülete
bennem éppen, hogy életre támadott
S teremtek új sorsot, új jövőt, ébredett álmokat
Mindent, mindenként, mindeneknek alkotok

Megosztok, felhasítok, s egyszersmind
végleteket nem kímélvén, nyíltan lehatárolok
Lerontok én újkori, groteszk bálványokat
percekben rendelt hatalmi limlomot

Magamat találok mindazon lélekben fogant
helyeken, melyeknek terein egykor önmagam feledém
S Magamat ragadom meg azon végső, elvonatkoztatott ponton
Hol szellem, s Valóság énbennem egybeér

~ Nemiél C Logismord, 2021